

ΕΚΔΙΔΕΓΓΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 16 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 22

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ ΣΤΗΝ ΣΑΝΙΔΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μερικοί αγαθοί άστοι—δεν θέλουμε να πούμε πώς υπάρχουν και άλλοι τόσοι ήλιθιοι—οί όποιοι πιστεύουν, διότι τους έκαμαν να τώ πιστεύουν, ότι ο Βασιλεύς Γεώργιος ύπονομείνει τώ Σύνταγμα και καλλιεργεί καταλλήλως τώ έδαφος όπως ένα πρωί, αντίστασεως μή ούσης, καταλύτη την Βουλήν και εγκαθιδρύσει άθρούνως την Μοναρχίαν.

Τώ πιστεύουν αυτό. Και υπάρχουν άνθρωποι οί όποιοι τους αφήνουν να τώ πιστεύουν. Διότι διά της πίστεως αυτής πρέφονται. Διότι επάνω στην πίστιν αυτήν των αγαθών και των ήλιθίων στηρίζουν την πολιτικήν τους ζωήν.

Άνευ της πίστεως αυτής θά ήταν πολιτικά πτώματα. Θα είχαν βρωμίσει μάλιστα. Και μόνον την άηδίαν θά έπρεξενούσαν.

Τους γαλθαρίζει ή Μοναρχία. Άλλά ποιά Μοναρχία και από ποιούς;

ΚΑΜΜΙΑΝ έρεξί, δεν έχει ο Βασιλεύς μας να φορτωθή τά βάρη και τους μελεάδες της Μοναρχίας. Έως τώρα τουλάχιστον δεν έδειξε πώς έχει καμμίαν τέτοια διάθεσιν. Τούναντίον μάλιστα φροντίζει να πολιτευέται Συνταγματικώς, συνταγματικώτερον ή ήρου αναπαυτικώτερον, από κάθε Έλληνα και από αυτό άκομη τον κ. Δηλιγιάννην.

Και έτα έτα αυτή ή πιστή άφοσίωσις Του, ή ύπερ τώ μέτρον άφοσίωσις Του, στο Σύνταγμα, απειλείζει μερικούς οί όποιοι ό εροπολεύ, κάποιαν αλλαγήν πολιτεύματος, με όλιγωτέρας Συνταγματικής έλευθερίας και με μεγαλει-

τέραν άνόμιξιν του Στέμματος στην χώρας την διοίκησιν.

Άν ό Βασιλεύς παραβιάζει τώ Σύνταγμα, δεν διστάζομεν να τώ άνομολογήσωμεν ότι τώ παραβιάζει επί τώ Δημοκρατικώτερον και όχι επί τώ Μοναρχικώτερον.

Άν δεν τώ παρεβίαζε, ή Σανίδα δεν θά τώ επέβαλλε τους Υπουργούς, ή Σανίδα δεν θά καταπατούσε άθθαδέστατα τώ Σύνταγμα, διά της εκπορήτσεως της Βουλής, ή Σανίδα δεν θά έχρησίμευε ως Σπαρτιατική άσπις για τώ Υπουργείον, όταν έρρίπτετο από του Κοινοβουλευτικού βήματος ή ροκέττα των Στρατιωτικών Νομοσχεδίων.

Τώ Σύνταγμα έπροφύλαξε την Βασιλείαν από όλας αυτές τάς δημοκοπικάς και Κυβερνητικάς άθθαδείας. Άλλά τώ Σύνταγμα δεν λειτουργεί. Άλλά ή Βασιλεία αφήνει τους Δημοκόπους να όργιάζουν εις βάρος και έν όνόματι του Συντάγματος.

ΠΤΕΡΥΓΙΖΕΙ έν τούτοις, και μ' όλα αυτά, κάποιον φάσμα Μοναρχίας στο κενόν. Υπάρχει έν τούτοις κάποιος Μοναρχικός μπαμπούλας ό όποιος δεν προμάζει δυστυχώς μόνον τά βρέφη και τά γράβια, αλλά και τους ένηλικούς, αλλά κ' έκείνους άκόμη οί όποιοι θέλουν να ποζάρουν ως σοβαροί και ως γνωστικοί άνθρωποι.

Υπάρχει και τώ φάσμα και ό μπαμπούλας. Άλλά και τά δυό τά έδημιούργησε ό κ. Δηλιγιάννης προς τώ συμφέρον του, διά νάντικα-

στήτη μ' αυτά την έλλειψιν πολιτικού προγράμματος.

Πρόγραμμα πολιτικόν σοβαρόν δεν είχε ποτέ. Ως μετρορρυθμιστής και ως άναμορφωτής δεν ήμπορούσε να παρουσιασθή. Έδιάλεξε λοιπόν τον εύκολώτερον όδρον, τον όδρον της Δημοκοπίας για να αναβή, στην αρχήν και για να στερεωθή επ' αυτής.

Και παρουσιάσθη ως Δράκων άκόμητος των Θεσμών και ως Μεσαιωνικός έπότης, ως Όρλάνδος σιδηρόφρακτος, του Συντάγματος.

Και ό λαός τον υπεδέχθη ως σωτήρα του και ό λαός έπίστευσε ότι κάποιος ύπονομείνει τώ Σύνταγμα, διότι αν δεν υπήρχε ό κάποιος αυτός, ό κ. Δηλιγιάννης, θά παρουσιάζετο στα μάτια του κόσμου άπλούττατα ως Δόν Κιχώτος, αγωνιζόμενος κατά άνεμοκύλων και ως Ταρταρινος εξοπλιζόμενος μέχρις όδόντων για να μυνθή κατά των άτυπάρκτων έχθρών.

Άν δεν έγεννούσε ό πονηρός Γορτύνιος την Μοναρχίαν, ό λαός ήμπορούσε αξιολογα να τώ ειπή:

— Μά κύριέ μου, πετσικοθεσθε κάθε μέρα για τους θεσμούς, μάς σερβίριτε κάθε πρωί και μίαν διμελέτταν Συντάγματος. Άξιος ό μισθός σας! Άλλά ποιός σας έπείραξε τους θεσμούς, ποιός σας έστραβοκοίταξε τώ Σύνταγμα, αφού όλοι μας και πρώτος πρώτος ό Βασιλεύς μας φροντίζομε να τώ κρατούμε τώ Σύνταγμα σας πάντοτε σκεπασμένο με άραχνούφαντο τοίλι για να μη καθήσουν οι μύγες άπάνω του;

ΔΕΝ θέλουμε να πούμε πώς ό κ. Δηλιγιάννης είνε ό πρώτος και ό μόνος Δημοκόπος, ό εκπροσωπών την Κυβερνητικήν Δημοκοπίαν, ό ένας και ό κυριώτερος έκ των τριών της Σανιδας γεννητόρων.

Προϋπήρξαν δυστυχώς και άλλοι. Έπήραν δυστυχώς και άλλοι πρό αυτοϋ τώ άροτρον στα χέρια τους και όργισαν δημοκοπικώς τώ έδαφος της Κοινής γνώμης κ' έρριξαν επάνω του τον παχύν και άκμαϊόν σπόρον της δυσπι-

